

Declaració sobre la Diada Nacional de 2019

Sempre he pensat que **la Diada Nacional ha de ser un dels símbols que contribueixin a expressar la unitat del país, en tota la seva pluralitat**, al voltant de les nostres institucions d'autogovern. Com més es converteixi en l'expressió política d'una part del país, menys assolirà el seu caràcter de festa nacional del conjunt d'homes i dones que conformen la societat catalana. Crec que cal fer un major esforç per **evitar la devaluació d'aquest i dels altres símbols comuns: la senyera, la Generalitat i l'Estatut**.

És evident que avui, com en els darrers anys, la Diada està molt condicionada pels esdeveniments que s'han produït a Catalunya impulsats pel mateix Govern de la Generalitat i pels qui consideren que l'única fórmula per millorar el nostre autogovern és la independència.

Tal vegada sigui ja el moment de **reflexionar sobre el balanç del procés**: quines millores ha produït per a la societat catalana? Que n'han tret de profit els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya? Més enllà dels horitzons idíl·lics i les opcions ideològiques, legítimes per altra banda, el que tenim són anys de tensió, retrocés, divisió i patiments personals, especialment d'aquells que es troben a la presó o lluny de les seves famílies com a conseqüència dels seus actes i dels esdeveniments que hem viscut.

Crec que avui ja és una evidència que **el "procés" i les reaccions que aquest ha provocat no han aportat res de positiu per a la societat catalana**. No estem millor. Ni tenim més i millors competències i recursos per a les polítiques públiques que el país necessita, ni la societat catalana està més cohesionada, ni els anhels compartits d'un autogovern més sòlid i eficaç s'han obert camí.

Ben al contrari, la nostra és avui una societat malhumorada, amb més desconfiança i qüestionament cap a les nostres pròpies institucions i amb menys capacitat per exercir un lideratge a Espanya i a Europa que en altres moments sí que hem sabut desenvolupar. **Necessitem recuperar la iniciativa i el temps perdut**.

En les setmanes vinents, a més, és previst que el Tribunal Suprem faci pública la sentència sobre el judici celebrat en relació als fets de 2017. En una societat democràtica com la nostra cal acatar les sentències dels tribunals de justícia. De tots els tribunals i per a tots els casos jutjats. Cal fer-ho amb respecte, encara que es poden respondre amb crítiques i mostres de desacord i, naturalment, amb els recursos legals que puguin correspondre.

El fracàs de la política ens va portar a la via judicial. Les togues van substituir el debat i la iniciativa política. L'endemà de la sentència, sigui quin sigui el seu contingut i el seu abast, **la política ha de recuperar el seu paper**.

OFICINA PRESIDENT MONTILLA

El més útil seria tornar al diàleg, la negociació i el pacte. Avui aquesta negociació és més difícil, perquè la desconfiança, el recel i el patiment generat pesen – i molt – en totes les parts concernides. Però tothom s'ha de convèncer que **no hi ha altra via que buscar un nou acord per a reforçar l'autogovern de Catalunya** i els canvis necessaris en l'ordenament constitucional.

Catalunya ha demostrat sovint la seva capacitat de pacte interior. Necessitem un nou espai de consens nacional que faciliti canviar el rumb. Ens mou, a tots, el nostre compromís amb Catalunya, amb el seu autogovern i amb la millora del benestar de la societat catalana. Sabent que per a fer-ho no hi ha dreceres.

Mentre això no s'aconsegueix, ens cal amb urgència **que hi hagi un govern efectiu**, amb un pressupost, un programa i una agenda pública adequats per ocupar-se de les coses concretes del dia a dia. Un govern que prepari el país per als riscos que tenim en l'horitzó. Una nova recessió internacional especialment a Europa, per exemple, no és una previsió agosarada.

Catalunya necessita tornar a tenir pes en el funcionament d'Espanya. El “nosaltres sols” pot ser emocionalment una bona opció. Però en termes racionals és un inconvenient. Hem perdut influència, prestigi i reputació.

A Catalunya li convé, igualment, **que hi hagi govern a Espanya**. Un govern que entengui la situació de Catalunya, la naturalesa dels problemes del nostre autogovern i les urgències socials, econòmiques i polítiques de la nostra societat. Fóra desitjable que les forces polítiques del país esdevinguessin actors constructius en la solució dels problemes de governança que travessa Espanya, perquè la situació d'interinitat i de feblesa governativa ens perjudica a tots, també als catalans i les catalanes.

Requerim, ara i de nou, actes de coratge. El primer, **reconèixer honestament el fracàs de la via escollida per defensar un projecte polític**. Mai més no es pot caure en l'error de creure que saltar-se el marc jurídic és un bon camí. En segon lloc, **entendre que el “procés” ha expressat un malestar basat en l'existència de problemes reals** del nostre autogovern que, no en tinc cap dubte, **tenen solució en el marc democràtic**. Sense aquests actes de coratge no ens en sortirem.

Finalment, crec que cal que els responsables polítics i tothom que tingui capacitat d'influir en la societat catalana es conjurin en la consecució d'un objectiu que tots compartim: evitar que es consolidi a Catalunya una subtil divisió entre dos blocs separats per la incomprensió i per la incompatibilitat de projectes polítics. Si no treballem per evitar-ho, podem perdre el bé més preuat aconseguit des de la recuperació de la democràcia: **la unitat civil del poble de Catalunya, avui ja greument afectada i qüestionada**.

6 de setembre de 2019

José Montilla Aguilera